

אין לנו שום אופן איך לתפוס אותו, לעולם איננו חושבים מהו השי"ת, רק אומרים שהוא נמצא ומתארים כיצד הוא מתייחס אלינו. "יש לי דוד עשיר... הוא שולט על כל המערכת. יש לו כסף בלי סוף בשבילי. מי הוא? השי"ת!"

אדם שמתפלל שמרע, מדבר אל עצמותו ית', אל הקב"ה כפי שהוא באמת בלי לדעת מה התכונות שלו - עם כל הכוונותיו. אבל השי"ת שהוא בלי גבול, הוא כל-יכול. הוא מתייחס אלינו, שומע אותנו, אוהב אותנו - הוא פועל בלי סוף. הוא קרוב אלינו בעוצמה אדירה של חסד.

כשם שכלפינו אישיות קרובה, זו מצלה, גם אצלו ית' קיימת מצלה זו, והוא רצה שנתייחס אליו כך.

כלפינו השי"ת הוא יידי טוב. כל התורה כולה מלאה עם יסוד זה. אין לנו יידי כמוהו. אם אבא שלי נתן לי בית, ה' נתן לי אשה - "בית והון - נהלת אבות. ומה - אשה משלח" (משלי יט, יד). הוא נתן לי את האבא, את החיים, בריאות, מתנות עצומות. הבריאות היא מתנה, כח הראיה הוא מתנה. המתנות הללו הן מאתו ית', וההתעניינות שלו בנו היא ממש דבר מבהיל!

אדם שמתחיל לחשוב על כך, עלול לצאת מדעתו מרוב התפעלות. מעולם לא חשבנו שיש לנו חבר כזה, שנתן לנו מתנות כאלה... החסד וההטבה שלו, והאהבה שלו אלינו, הן ממש 'פצת אטום'! זו אישיות מאוד מאוד מוחשית. מיזה? השי"ת. מהו השי"ת, אין לנו תפיסה בו, למעלה מכל תפיסה, מכל גבול, כל-יכול. אבל את הצורה בה הוא מתייחס אלינו - זאת יכולים אנו לראות!

יש הרבה שטועים כזה. חושבים שיחסו של הקב"ה אלינו הוא רעיון פילוסופי, כיון שא"א להגיד אותו בהגדרת שלנו. אבל זוהי טעות! אדם צריך להתרגל לחיות עם השי"ת.

הרב אורי זוהר מספר, שכאשר שב בתשובה רעזב את החברים שלו, הם ביקשו ממנו לספר להם בדיחה אחרונה, וכך הוא סיפר:

ה זו, רבים טועים בה, כי כשמגידים אותו כך, טמה כאילו חצייה מקטינים אותו. אך התירוץ הוא: יש לו את הכל. צריכים להתייחס אליו עם כל המעלות הקטנות והגדולות.

רבים טעו בנקודה זו, והיו חידושו של הימשך חכמה, שהאמירה שרצמט גדלותו של הקב"ה שוללת ממנו את האפשרות לדעת את הדברים הקטנים - זו כפיזה גמורה!

עלינו לייחס לקב"ה את כל המעלות שבעינינו נחשבות מעלות, בתוספת מעלות אחרות שאיננו מסוגלים אפילו להשיגן.

לחיות את מציאות הבורא ית'

המסילת ישרים (פרק יט) כתב, שכשאנו מתפללים לקב"ה עלינו לדעת שהוא נמצא אתנו, ושומע אותנו כדבר איש אל רעהו.

הידיעה שהקב"ה ברא אותנו, שומע אותנו ואוהב אותנו, צריכה להיות פשוטה, בהירה ומוחשית בעינינו, כמו הידיעה שאבי ואמי אוהבים אותי. וכמו שאני אוהב את ילדיי. זו אישיות מאוד מוגדרת, קרובה ואוהבת. והתכונות שלו הן, שכל המעלות הן אצלו בלי גבול וכלי סוף. יהודי שלא חי כך - חסר לו ביהדותו.

יהודים תמיד שותפים לקב"ה: "כל המתפלל... ואמר זיכרוני... כאילו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית" (שבת קיט ע"ב).

ההתייחסות שלנו אליו היא בתור "אבינו מלכנו". את המושג "מלך" קשה לנו לתאר, כי זהו דבר שלא נתקלנו בו עדיין, אך המושג "אבא" מוכן לכל אחוז. כל אחוז יודע מהו "אבא".

"אבא" הוא זה שנמצא כשאני לא נמצא, כשאני ישן הוא ער, וכשאני חולם אז הוא דואג לי. יש לנו חבר שהוא בעל חסד בעוצמה עצומה. צריכים לתפוס את הדברים כאילו שהיה כשך ודם. התכונות שלו בעוצמה של חסד, בעוצמה של יכולת, בעוצמה של דאגה, בעוצמה של התעניינות, של קרובה. זו אישיות בביכול שיש לו את כל התכונות האלו.

אם לא תופסים כך, אין להפילת השמו"ע שלנו כל הבנה!

"האלקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים"

אמונה פשוטה ניתן להשיג ע"י 'אנושיות' ו'ישרות'

"נער ישראל ואהבהו"

הנשא שאנו אמורים לדבר עליו היום הוא: "חינוך והבנה אמיתית של היהדות" - כך נכתב במודעות. ולי יש קושיא: הרי "חינוך" פירושו התחלה, וכמושי"ב רש"י עה"פ "יזיק את הניכיר" (בראשית יד, יד): "...והוא לשון התחלת כניסת האדם או כלי לאומנות שהוא עתיד לעמוד בה, וכן 'חנך לנער', 'חונכת המזבח', 'חונכת הכית'".

כשאדם מתחיל משהו חדש, תחילת כניסתו לכך נקראת "חינוך". לכן, בד"כ כשמדברים על חינוך לתורה, הכוונה לחינוך ילדים, כי תחילת כניסת האדם ליהדות היא בהיותו ילד. כשהוא מבוגר, הוא כבר אמר להיות מורגל בקיום המצוות.

לפי"ז מונחת 'לכאורה סתירה במילים "חינוך והבנה אמיתית של היהדות", כי "חינוך" הוא מבט של ילד, תחילת הכניסה, ואילו 'להבנה אמיתית של היהדות' ניתן אולי להגיע רק בגיל מבוגר, אחרי שעברים את כל החיים, וגם אז כולי האי ואולי. משה רבינו, בסוף ימיו, אחרי כל מה שבנה לעצמו במהלך חייו, אמר לקב"ה: "אתה תחילת להראות את עבדך את גדלך ואת ירך החזקה" (דברים ג, כד) - רק עכשיו תחילת להראות לי את גדלך ואת ירך החזקה. ואם כך מעיז על עצמו משה רבינו ע"ה, היתכן לומר שלילד ישנה הבנה אמיתית של יהדות?!

ובאמת תמיד הוקשה לי, הרי "השמים מספרים כבוד א-ל" (תהלים יט, ב), ועלינו ללמוד מהטבע דרכי שמים. הקב"ה ברא את העולם כדי שדרכו נכפי אותו ונבין את דרך הנהגתו ית'. אם כן, איזה צורך יש במציאות

שני בחורים דתיים נסעו על אופנוע. ראה אותם שוטר, ואמר: "אני אתפוס אותם".

הם נסעו ונספו, והוא עקב אחריהם אבל לא הפס אותם על שום עבירת הנדעה.

בסוף הוא עצר אותם ושאל אותם: "כיצד יתכן שלא עברתם על שום עבירת הנדעה?"

ענו לו הבחורים: "פשוט מאוד, אלקים אתנו".
"זהו זה, תפסתי אתכם", קרא השוטר, "שלשה על אופנוע"!!!

כך יהודי חי! לשון חז"ל על כך - "איש ואשה... זכו שכניה ביניהן" (סוטה יז ע"א).

השי"ת, מחמת עוצם מעלתו, יש לו את היכולת להתייחס אלינו בכל האופנים, והוא בחר להתייחס אלינו כאיש אל רעהו, כביכול להשפיל את עצמו, כלשון הפסוק "המשפילי לראות בשמים ובארץ", אך אנו מצדנו אל לנו לשכוח שסוכ"ס זהו השי"ת, וממילא "יעך ורע אביך אל תעזוב" (עי רש"י שבת ל ע"א).